

FORRANT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLAMOK EGYETLEN MAGYAR NYELVŰ KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:

Benedek Elek

4. évf.
46. sz. 1925.
XI. 15.

Apókám, miért oly fehér a hajad?

Irta: BÁCSY TIBOR.

Fiacskám, egyszer én is voltam
Piros virágu, illatos tavasz,
Virágot szedtem dús mezők ölén
S másztam napcsókos sziklák peremén.

Azután nyár lett, termő, melegvérű.
A kis palántból erős fává nőttem
S az idő csak telt, mulott mögöttem.

A nyárra ősz jön, lehull a virág,
Már érett termést kínál a faág

És odaadja gyümöcsét a nyárnak,
Ez a sorsa — fiam — minden faágnak

Majd lassan sárgulni kezd a falevél,
Később lehull, lefujja a szél,
Aztán egy reggel, puha melegséggel,
Száll a sok hópehely szerte-széjjel
És fehér ruhája lesz a sok, sok fának,
Ezért oly fehér a haja nagyapókának.

(Kibéd.)

Baragladiu kincse.

— Irta: ÖFELSÉGE MÁRIA KIRÁLYNÉ. —

A cigányok összeszedték sátorfájukat és másfelé vették utjukat. Baragladiu nagyon el volt fáradva s mélyen aludt. A szekérdöcögéshez hozzá volt szokva s nem ébredt fel. De amikor másnap reggel jó későn felébredt, elhült annak láttára, hogy messze van a helytől, ahová kincsét elásta. A szekerek lassan haladtak előre a poros s oly hosszú uton, mintha a örökkévalóság felé vezetne.

— Visszatérünk arra a mezőre, ahol tegnap voltunk? kérdezte a gyermek az anyját.

— Miért térnénk vissza?

— Vissza akarok oda menni! kiáltott a gyermek.

— Akkor várj, amíg megöszülsz! Hát, tudjuk-e mi vándorlók, hogy ahonnan egyszer eljöttünk, oda még visszamegyünk valaha?

— Vissza akarok térni, erősödött a fiu.

— Hagyj már békét — szólt rá az anyja.

Vissza akarok térni a mezőre! — kiáltá hevesen Baragladiu és keservesen sirásba tört ki.

— Hallgass! — förmedt rá az atya.

— De én tudok ám valamit, amit közületek senki sem fog kitalálni!

— Fogd be a szádat, mert ha nem, a legelső tóba behajtlak!

— Gyülöllek, kiáltott a kis cigány, gyülöllek mindnyájatokat — és kinyújtotta atyjára a nyelvét. Azért is vissza fogok oda menni, ahonnan jövünk.

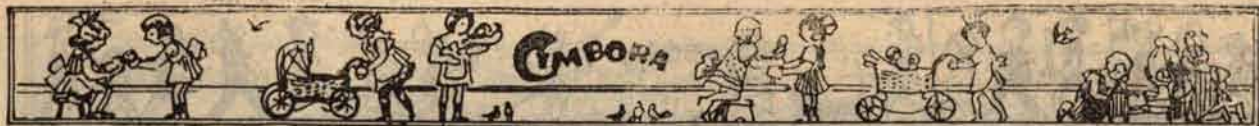
— Hagyd békében a gyermeket — sugta oda a nagyanyja, aki Baragladiuval egy helyen feküdt — nem látod, hogy hiányzik egy keréke? Elkábitotta a nap, majd ha lemegy, helyre jön és észére tér.

Baragladiu tehetetlen reménytelenségében elkezdett ordítani, a ruháját szaggatta, a földhöz verte magát s tépte a haját.

— Haszontalan gyermek! — sóhajtott az anyja. A legjobban szeretem, mégis több bajt okoz, mint testvérei együtt.

Szegény fiu, egész nap hasonfekve sirt, arcát a szekér aljában levő lomok közé rejtve...

Évek teltek el s Baragladiuból deli szép legény lett. Mint kóbor cigány hiába járta be a világot, nem találta meg a helyét, hová kincsét rejtette. Kereste, kutatta, minden órában, minden nap, minden évszakban, ám ő nem tudta a földrajzot, de még csak a bejárt vidékeket sem. Gyermekkorában ugyan nagyon sok határon áthaladt szekérben, melyben rakáson

volt mindenféle ringy-rongy lábos, fazék, tepsi, sátordarab, nem is számítva a sok kutyát és tyukot, melyek a kenetlen, csikorgó szekérhez tartoztak. Szülei nem ismerték a szenvedélyét és elvándoroltak a helyről, ahol a fiuk szíve kedves kincsével együtt eltemetve maradt.

Baragladiu azóta sokat járt végtelennek tetsző utakon, idegen országokon keresztül; napbarnított arcu népek között, porfelhőkkel borított nedves, szeles országokon át, sikon s felvidéken, míg egyszer csak elért egy mezővároskába. Közben híres muzsikus lett belőle. Ahol járt, sokan gyűltek, hogy hallgassák. A nemrég még gyerekből immár deli szép legény lett. Hosszu göndör haja volt, szemei villogtak s fogai a fehérségtől fénylettek. Noha rongyos és vad külsejű volt, mégis ráirányult és megpihent rajta a szem.

A csapat a városka végére ért és a cigányok felverték sátraikat. Baragladiu azonban néhány garast óhajtván keresni, elindult a városba s egyszer csak a népkertben találta magát. A poros vándor egy ideig merev tekintettel nézte a járó-kelőket. Még eddig nem talált senkit, akinek feltárhatta volna szívét. Ami fénylett, az rá az eddigi varázshatással volt és az anyja mindig motyogta: — Az lesz a te veszed. Mert tudd meg: nem mind arany, ami fénylik. Az álmodozó és magános Baragladiut a cigányok «Szivárvány próféta» néven csufolták. A vele egy sátorban élők nem szerették és csupán felülmulthatatlan zenei tehetségéért túrték.

Azon a szép, derős vasárnapi napon a városka népének nagy része kiment a sétátérre. Baragladiu elragadva a vágytól, hogy a járó-kelők észrevegyék, nekitámaszkodott egy öreg vadgesztenyefának és elkezdett muzsikálni. Ilyenkor minden földiről elfeledkezett és csak magáért a dalért játszott. Sokan gyűltek a cigány köré, aki ügyet sem vetett senkire, míg csak egy piros ajku, villogó szemű nő utattörve magának a tömött sorokon, elébe nem állt. Ruhája szép volt, mint a mezők virága, ujjai gyűrűkkel voltak ékesítve, füleit szép és nagy kövü függők ékesítették, arca piros volt, szemét fekete pillák árnyékkolták. Baragladiu amióta a világot járta, még ilyen szépséget nem látott. Szíve oly hevesen kezdett verni, mint amikor a kincset találta. A nő, akit egész csapat fiatalember s bémész gyerek kísért, hangosan beszélt,

nevetett, de Baragladiu csak bájoló szépségét látta. Eddig csak magamagáért hegedült, most azonban már — csak a nőért kezdett játszani. Sirt a hegedű a kezében s a húrokból dicshimnusz, győzelmi éneket, vagy a kimondhatatlan boldogságnak örömkialtását csalta elő.

A szép idegen szembe állt vele s fejével integetve, lábával taktust vert, közben egy-egy tréfás szót intézett egyik vagy másik kísérőjéhez. Baragladiu nemsokára elhallgatott. Letörtelte homlokáról rongyos ruhaujjával az izzadságot és szinte megkövülten nézte a csudaszép nőt.

— Jöjj estére hozzám — szólította meg a nő — muzsikálni fogsz, hogy táncoljunk s vigadjunk egy kicsit . . . Már rég kereselek oly ügyes muzsikust, aminő te vagy, mert vágyom a zene után, és meg is foglak fizetni érdemed szerint.

Azután megmondta a nevét, mely szép volt, mint valami déli virágé és oly különösen kezdett nevetni . . .

— Mindenki ismer engem ebben a városban, a legutolsó gyerek is elvezet hozzám. Ezzel a csudaszép nő jelt adott kíséretének és távozott.

Baragladiu el is ment az este a szép ismeretlen nő házához és még több este is egymásután. Az öreg cigányasszony aggódott a fián tapasztalt nyugtalanság miatt és több gondot kezdett rá fordítani, hátha megtalálná orvosgát? . . .

— Éjjeli lepke ez, — mormolta magában az anyja — csak a világosságot keresi . . . Egyszer a szivárvány, másszor egy csillag, vagy bármi más fénylő dolog, melytől aztán nem akar elválni. Most — úgy érzem — lángot talált, mely le fogja perzselni szárnyait.

De Baragladiunak nem volt nyugta. Csaknem minden este eljárt muzsikálni a csudaszép nő házához. Már tudta, hogy ez a csudaszép nő megbüvölt nő valóban, igazat mondott az anyja: úgy érezte magát, mint a lepke, melyik nem tud a lángtól távozni . . .

Egy este érdekes dolog történt. Baragladiu egész éjjelig játszott. A vendégsereg zajosabb volt, mint máskor s sorban nyújtottak a muzsikusnak egy-egy pobár bort, egy-egy aranyat dobva bele s Baragladiu sorban fenéig is üritgette. Amikor a háziasszonyra került a sor, az előbb maga ivott a pohárból s aztután nyújtotta a cigánynak, aki miközben a poharat

elvette. utána nyult a nő bársonyos kezének s meg akarta csókolni. Gunyos kacagással húzta vissza kezét a nő, s csufondáros szavakkal illette a boldogtalan cigányt a vendégek előtt.

Baragladiu sáppadtan tette le az értetlen poharat, aztán megragadta a nő kezét, s forró tekintetét rászégezve így szólt hozzá:

— Oly kincset adhattam volna neked, amelyet közületek senki még álmában sem látott. Egy drágakövekkel kivert aranyszelencét, melyet gyermekkoromban találtam a szivárvány lábánál!

Nagy hahota követte a cigány szavait s e hahoták közül élesen csendült ki a csudaszép nő kacagása.

Baragladiu magán kívül kiáltotta:

— Majd egyszer el fogom hozni a kincset és akkor elhiszed, amit mondtam. Most nem tudom, hogy hová ástam el, mert szüleim akkor mentek el onnan, amikor én aludtam... de azóta sok országban kerestem kincsemet, sokat jártam és már nyomában is kell lennem.

— Szép mesét mondasz, hogy elámíts bennünket, — nevettek a vendégek. Hagyd a szivárvány meséjét a gyermekeknek!

— Ha nem hiszitek, hát jól van! Majd eljátszom a „Szivárványdalt”, melyet hálából szerzettem, hogy megvárt és hogy eljuthattam

hozzá. Nem hallotta azt még senki, hogy milyen szép, de az a legbúsabb melódia a földön.

És Baragladiu eljátszotta azt a csodálatos dalt, mely szívéből fakadt még kis korában.

Elfeledkezett arról, hogy hol van és csak énekelt a kis gyermek tisztá lelkevel, aki most látja először szép álmát teljesülni. A hűrok nyögtek, kiáltottak, nevettek, hideg borzongással töltötte meg a hallgatókat s amellet valami hő epekedés volt az egész dallamban, mintha a gyermek az elmúlt boldogság első órájában elgondolta volna, hogy mennyi fájdalom rejlik minden földi örömben.

Baragladiu elhallgatott... csend. Talán angyal repült-e el felettök?! A nő nagyot sóhajtott és a muzsikás mintegy álomból felébredve a fájdalomtól rekedt hangon kiáltott föl:

— Oh, Istenem! Megszegtem a szavamat, elénekeltem az én dicshimnuszomat egy szivtelen bábnak!... Jó éjszakát! Megelégettem vendéglátástokat! Jólaktam gazdagságotokkal! Szegény, műveletlen vándorcigány vagyok én, visszatérek az én vadonomba!

Aztán felragadta a telt poharat az asztalról s a bort a nő szeme közé önlötte e szavak kíséretében: — Itt az aranyad! — s esze nélkül rohant ki bűbájós hangszerével.

(Vége következik.)

Apró versek apró embereknek.

Irla: BENKŐ ANNA

Szüret.

Puttony körül, hej de vig az élet!
Gyermeksereg mind köréje széled,
Szőlőfürtöt két kezükre kapják,
Édes szeműt, jó muskotály fajtát!

— Szedőbács! A mustból is kérünk,
Hadd legyen vig a szívünk, a képünk!
— Itt van fiuk, igyatok belőle,
Jöjjön meg a jókedvetek tőle!

(Bethlen)

Jön a tél.

Didereg a kis veréb,
Hófeihő az égen.
— Vajjon lesz-e kenyerünk,
Tűzifánk a télen?

Hópelyhecskét rázogató
Télapó bundája.
— Vajjon lesz mindenkinek
Jó meleg ruhája?

BENNET UR.

M. B. E. K. K. K. K. K.

— Bizony, láttam e lánost mindent ott
— mondta a dokt. Ugy néz
— mondta a dokt. Ugy néz
— mondta a dokt. Ugy néz

— mondta a dokt. Ugy néz
— mondta a dokt. Ugy néz
— mondta a dokt. Ugy néz
— mondta a dokt. Ugy néz

— mondta a dokt. Ugy néz
— mondta a dokt. Ugy néz
— mondta a dokt. Ugy néz
— mondta a dokt. Ugy néz

— mondta a dokt. Ugy néz
— mondta a dokt. Ugy néz
— mondta a dokt. Ugy néz
— mondta a dokt. Ugy néz

Hazafelé...

**Deres a fű, kis pej lovam, ne egyél,
Inkább engem a falumba elvigyél.
Vigy el engem, édes lovam hazáig,
Hogy ne fájjon az én szívem sokaig.**

BENET ÚR.

Meséli: ELEK NAGYAPÓ.

Azt hiszem, hogy Benet úr ivadéka lehetett Venturnénak, annak a kevély, gazdag asszonynak, aki míg a fia messze földön hadakozott, hatalmas nagy várat épített Bereck mellett. Azt mondta szertelen elbizakodottságában, hogy még az Isten sem tudja bevenni az ő várát. Hát az Isten nem is hagyta büntetés nélkül a kevély beszédet: támasztott rettentő földindulást s a hatalmas vár összeomlott, akár egy nyomoru kis kaliba. Többet nem is épült fel ez a vár s a kevély asszony ivadéka, Benet úr, szegény nemes ember módjára, faszindelyes házacskában lakott egymagában. De Benet úr amilyen szegény, olyan jószívű volt, kapuja mindig nyitva állott s utolsó falatját is megosztotta a vendéggel, aki hozzá vetődött.

Történt egy este, amint egymagában üldögélt Benet úr, s talán éppen a jó időkre emlékezett, amikor az ő őseinek várai, nagy uradalmi valának, hogy egy fiatal, diákforma legény állított be hozzá. Köszönt illendőképpen, Mátyás diáknak mondta magát s szállást kért éjszakára.

— Istené a szállás, — fogadta Benet úr — kerülj beljebb, öcsém, telepedj le. Látom az arcodról, hogy éhes is vagy, fáradt is vagy.

— Bizony, mi tagadás, éhes is vagyok, fáradt is vagyok, mert messze földről jövök.

Csakhamar asztalhoz ültek, de a vacsora bizony sovány volt: egy tál lencse. Gondolta Benet úr, mégsem illendő ilyen sovány vacsorával traktálni meg a vendéget, hamarosan szírt olvasztott s leöntötte vele a lencsét.

— Látod, öcsém, — mondta Benet úr, — a mi földünk sovány, csak úgy terem, ha jól megtrágyázzák; azonképpen a lencse is sovány zsir nélkül.

Aztán egy kancsó bor is került az asztalra s amellett elbeszélgettek az ország dolgairól, különösképpen Mátyás királyról.

— Az ám az igazi király — mondta Benet úr lelkes szóval. — Ámbátor soha nem láttam, de mindég csak jó hírét hallottam, hogy a jó Isten áldja, tartsa meg! Ugyan bizony — kérdezte kevély később Benet úr — láttad-e te valaha a nagy királyt? Hisz te sok országot-világot bejártál?

— Bizony, láttam s látom minden nap, ha Budán vagyok, — mondta a diák. Ugy nézz meg, hogy én is Mátyás király iródeákja vagyok.

— Hiszen az lehet, — mondotta Benet úr, de látszott az arcán, hogy nem nagyon hisz a diák szavában.

— Mondom kigyelmednek, hogy a Mátyás király iródeákja vagyok s ha valaha Budára jő, ne kerüljön el, látogasson meg: ott lakom én is a király palotájában.

Azzal lehuzott egy gyűrűt az ujjáról s odaadta Benet úrnak.

— Fogja kigyelmed, tartsa meg ezt a gyűrűt emlékezetül, s ha Budára jő, csak mutassa meg akármelyik cselédnek, mindjárt hozzáam vezetik.

— No, ecsém, én, ha Isten éltet, meg is látogatlak, nem telik bele egy esztendő. Csak egyszer lássam a királyt, azért is fölmegegyek Budavarába, pedig messzecske van ide, jól tudom.

Másnap reggel a diák megköszönte Benet úrnak a szállást s a szíves vendéglátást és ment tovább, ki tudja, merre Hanem Benet úrnak e naptól fogvást nem volt nyugdalma. Ahogy betakarodott, ami kicsi gabonája volt s egy pár arany csordult cseppent a buzából, fölkerelkedett gyalogszerrel s addig ment, mendegélt, amíg Budára nem ért. Bemegy a palota udvarára, ott mutatja egy cselédnek a gyűrűt, mondja, hogy kitől kapta: vajjon itt van-e még az a diák?

— Itt ám, — mondta a cseléd — csak menjen föl kend a garádicson s mutassa a strázsának, az majd tovább vezet.

Fölmegegy Benet úr a garádicson, mutatja a gyűrűt a strázsának s hát, Uram, Teremtőm, abban a szempillantásban felnyilik előtte a nagy szárnyas ajtó s tessékeli befelé a strázsá. Ott az első szobában mindenféle fényes ruhás urak álldogáltak s ahogy ezek meglátták Benet úr kezében a gyűrűt, csak hogy a tenyerőkre nem vették: tessékelték beljebb, beljebb: ragyogó fényes szobákon keresztül, míg nem egyszerre csak Benet úr ott állt rengeteg nagy szobában: Mátyás diák előtt.

De bezzeg forogni kezdett a világ Benet úrral! Már addig is sejtette, hogy több lesz az ő vendége afféle iródeáknál, de most már

tudta: hány hét a világ. No, ő szépen megjárta! Mátyás király volt az ő vendége, nem más. S ő csak egy tál lencsével vendégelte meg De, hát ha nem volt egyéb!

— Ó, felséges királyom, — hebegte Benet ur — de szégyellem a dolgot. Megeszmérem, hogy nem fogadtam illendőképpen, de Isten látja lelkeket, hogy ami telt szegény házamtól, szivemből adtam.

A király mosolyogva veregette meg Benet ur vállát, aztán megragadta a kezét.

— Egyet se buslakodjék emiatt kigyelmed. Sohasem esett jobban a vacsora, mint a kigyelmed megrágyázott lencséje, mert éreztem hogy igaz szívvvel adja. No, hanem most én is visszaadom kigyelmednek a lencsét.

Éppen ebédet jelentett az inas s Mátyás király Benet urat kivezette az ebédlő szobába, maga mellé ültette s ugyancsak biztatta: egyék kigyelmed, szeresse!

Igy kínálta, ezzel a szóval Benet ur is őt: szeresse!

Ebéd után behozatott egy tál aranyat meg egy tál ezüstöt. Aztán intett az inasnak, hogy hozzon még egy nagyobb tálat. Ebbe a táliba beleöntötte az ezüstöt, a tetejére meg az aranyat s mondta:

— No, Benet uram, én is megrágyázom az ezüstöt arannyal, mint kigyelmed a lencsét zsirral.

Ebéd közben virágos kedvre derültek az urak (virágos jó kedve volt a királynak is) s mit gondoltak, mit nem, ők is akartak valamivel kedveskedni a derék székely nemesnek. Fogta magát egy nagy ur, nagy hirtelen levette magáról aranyos, gyémántos mentéjét s Benet ur nyaka közé akasztotta.

— Elbirja Bereckig kigyelmed? — kérdezte a nagy ur.

— El én tovább is, — mondta Benet ur.

Arra egy másik ur is a nyaka közé akasztotta a nehéz, gyémántos mentéjét.

— Hát ezt?

— El én ezt is. Még többet is.

Egyéb sem kellett az uraknak (ha tréfa, hát legyen tréfa) ez is, az is a mentéjét Benet ur nyakába akasztotta.

Most már a király is kérdezte:

— Hát ezt mind elbirja, Benet uram?

— El én, felséges királyom. Huncut, aki visszaveszi. Nagyot kacagtak az urak, hogy

csakugy csengett belé a palota. Bezzeg, hogy egy sem vette vissza a mentéjét.

— De már ezekhez a drága mentékhez illik a kard is, — mondta a király s egy gyönyörű szép kardot is adott Benet urnak.

Benet urnak kicsordult a könny a szeméből.

Mondta lelkes szóval:

— Köszönöm a kincset s kardot, felséges királyom. Azt hazám javára használok, a karddal pedig hazámért s királyomért harcolok, amig élek.

Mondják is, hogy azt a várat, melynek ma csak a romladéka látszik, nem Venturné építette, hanem Benet ur, abból az ezüsttel trágyázott tál aranyból. No meg a nagy urak mentéinek aranyából, gyémántjából. De már az igazán mindegy, akárki építette, így is, úgy is csak a bus romladékok emlékeztetnek a régi dicsőséges időkre.

K sbaczonj

TÜNÖDIK KATÓKA.

Tünődik Katóka, hogy merre induljon, Jobbra-e, balra-e, vagy visszaforduljon. Addig tünődik, hogy visszafordul szépen, Várja otthon édesanyja ölelésre készet.

Beszámoló a nyári vakációról.

— Ötödik közlemény. —

Édes Nagyapó!

Bár egy kicsit későn számolok be nyári vakációmról, melyet otthon töltöttem, de azért azt hiszem, így is eleget teszek kedves Nagyapó felhívásának.

Vizsgá után, melyet Békéscsabán a második polgáriból elég jó eredménnyel letettem, ket-három hetig pihentem, mivel el voltam nagyon fáradva. Két-három hét leteltével, egy néni jött hozzánk látogatóba Aradról, akivel a francia nyelvet gyakoroltam. Sokszor mentünk a nénival sétálni a sósfüdőre, mely Déva város külvárosában van. Természetes sós víz, melynek gyógyító hatása van. Egy kora reggel, anyukám, a néni és én kirándultunk a dévai várhegyre. Ez a kedves, kis, kúpalaku hegy, melynek tetejét egy várrom, mint valami korona, díszíti, városkánk fövébe kerül el. Két kapun kellett átmennünk, melyek most romokban hevernek. Csakhamar elérkeztünk a várromhoz. A kilátás gyönyörű volt. A vár egyik oldaláról láttuk kis városunkat elterülni, melyet hegyek koszorúznak körös-körül és a távoiban havasok csillognak a napfényben. A messzeségben Nagyág községet látjuk három tempómával a hegyek közt kibontakozni. Nagyág község régi aranybányáiról híres. Ezek a bányák Ferencz József királyé voltak. A vár alatt a szép Maros vögye húzódik el, apró szigeteket a kotva. A messzeségben sok falucskát látunk fehérteni. — Nem lehet eleget gyönyörködni e szép kilátásban. A várnak keletkezéséről senki bizonyosat nem tud. Az azonban bizonyos, hogy ez a vár Mátyás király és Rákóczi György tulajdona volt. A híres Szécsy Mária is itt lakott. A vár 1848-ig teljesen ép állapotban volt, de a szabadságharcban a magyarok azt elfoglalták és ekkor az ott levő császári katonák egyike a löportornyot felgyújtotta és a vár légbe repült. Ennek maradványai a várromok.

A kedvező időjárást felhasználva, kis társaságunk letelepedett a füre és jóízűen falatoztunk elemózsiánkban, miközben még mindig gyönyörködtünk a természet szépségeiben. Ezután a romok között kezdtünk mászkálni. Mindenütt összeomlott falak. Nehezen lehet az

egyes termeket felismerni a romok között. Itt-ott még elég tisztán látszik egy-egy pince, bástya, kapu is.

Már délfelé jár az idő, haza kell menni. Nehezen válunk meg e kedves vártól. Ez a kis kirándulás örökké kedves emlék lesz és mindig kellemesen gondolunk vissza az itt töltött órákra.

Csendes városkánkban nagy esemény volt a Jókai-ünnepély. A nagy mesemondónak tiszteletére rendezték ezt az ünnepélyt, melyre már hónapokkal ezelőtt készülődtek az egész megyében. Az ünnepély szeptember 20-án folyt le. Boldognak érzem magam, hogy én is e szeretett írónk ünnepén közreműködhettem. A városi szinten az teljesen megtelt ünnepelő közönséggel, sőt nagyon sokan kiszorultak. Két előadás volt: délután és este. A délutáni előadáson én szavaltam el magyar éjszruhában Jókainak „Patófiébresztő” című gyönyörű költeményét apukám betanításával. Ugy érzem, hogy szavalamat sikerült, mert az ünnepelő közönségtől sok tapsot kaptam. Az esti előadás éjjelután 2 órakerült véget — élőképekkel, amelyek közül a legutolsó és legszebb Jókai apoteozisa volt.

A pihenésből kivettem részemet, a kellemesen töltött szünet alatt és most újból hozzá fogok a komoly munkához, a tanuláshoz.

Kezét csókolja szerető unokája:

(Déva)

Leitner Veronka.

Kedves Elek Nagyapó!

Junius 28. án kitüntetéssel levizsgáztam a negyedik elemiből. Anyukám egész nyáron nem volt itthon, mert beteg volt s így én mindenben segédkeztem itthon, ahol csak hasznát vehették segítségemnek. Ezenkívül kézimunkáztam, olvastam s hetenkint kétszer írtam anyukámnak, mindenről értesítettem őt, hogy ne nyugtalankodjék. Nyáron örült anyukám leveleimnek. Vendégeink is voltak ezalatt az idő alatt, kedves kis gyermekek, játszottam velök, s vigyáztam rájuk. Julius végén hazajött anyukám s augusztus 10. én Nagyszüleimhez utaztunk Barátosra, mindnyájan. Minden nyáron ott töltünk pár hetet. Van ott egy pár jó pajtásom, nagyon jól töltjük az időt.

Anyukámnak Kovásznára kellett mennie, kénes fürdőket venni s pár napra átvitt engem is, hogy megnézem Kovászna nevezetéseit. A piac közepén van egy borviz-forrás, az egész községből s a szomszéd falukból oda járnak korsókkal a kitűnő borvizért, — nem kell fizetni érte. Több gyógyerejű fürdő van Kovásznán. A piactéren van a híres Pokolsár nevű hideg, vasas iszapfürdő, mellette a meleg vasas fürdő. Itt egy nagy kazánban melegítik fel a vizet. Olyan sárga a víz, hogy a fehérenmü is egészen megsárgul a fürdés után. Nagy gyógyerejük van ezeknek a fürdőknek. Messzebb a község végén az erdő alatt van egy sós fürdő. Árpád fürdőnek hívják. Mindenki azt mondta, hogy itt sokkal erősebb a víz, s aki itt fürdik, gyógyultan mehet haza. Mankóval is mentek lájós lábuk s 15–20 fürdő után mankó nélkül tudtak menni, s mily szép ott a vidék! Így szép tisztás van, asztalokkal, padokkal, egésznapra ki lehet menni, kivinni ennivalót, gyönyörködni a szép vidékben és megfürödni a csodás hatású vízben. Én is fürödtem benne s lefrissülve sétáltam vissza Kovásznára.

Többször is szerettünk volna ide kirándulni, de az esős időjárás megakadályozta. Sétáltam a szép sétatéren, voltam moziban. Pár napi nyaralás után Kovásznáról visszamentem Nagyszüleimhez. Szeptember 1-én hazajöttünk Bölönbe, tizedikéig tanultam szorgalmasan, letettem a felvételi vizsgát s szept. 28-óta Brassóban vagyok s járok a liceum I. osztályába.

Kezét csókolja hü olvasója:

(Brassó) Rafeal Klárka.

Kedves Elek Nagypó!

Én is eleget teszek a Nagypó kívánságának és beszámolok a nyári vakációról.

Anyuka és apuka elengedtek pár hétre Nagyszokondra. Julius 17-én reggel 9 órakor kimentünk az állomásra és felültünk a szatmárhegyi vonatra. Vonaton mentünk a Szatmárhegyig. A Hegyen leszálltunk és megnéztük, hogy ott van-e a szekér, amelyik kivisz Szokondra? A szekér nem volt ott és így fuvarost fogadtunk, aki elvigyen Szokondra. A fuvaros azt mondta, hogy Szokondra nem visz el semmi pénzért, olyan rossz az út, így hát

csak Szakaszig vitt el. Erdődön mentünk keresztül. Szakaszon vártunk hat óráig, míg a bácsi utánunk nem jött az ökör-szekérrel. Amikor Szokondra értünk, először is láttunk ott egy csomó rendezett házat. Hamar lefeküdtünk, mert nagyon fáradtak voltunk. Másnap reggel felkeltem hét órakor és kimentem megnézni, hogyan csépelnek. Kint volt az egész falu. Kölcsönösen segítettek összehordani a búzát. A cséplőgép a falu tulajdona és a cséplést minden évben a falu más-más részén kezdi meg. Most épen a tanító uré volt az első, amit csépeltek. A búzát két kazalba rakják és középre megy a gép. Mikor aztán készen volt a két kazal, mind a két kazalra felment egy ember és a kévét leadták a gépre. A gépen van két asszony, akiknél kés van és kivágják a kötelet és oda adják a kévét az etetőnek. Az etető meg szétszórva beledobja a gépbe. A gépnek az alján jön ki a polyva, a hátulján a szalma és a törek, az elején meg van öt zsák oda csipetve, amelyiken jön a buza, az egyikén jön az elsőrendű buza, a másikon a másodrendű és a harmadikon jön az ocsu vagy a harmadrendű buza. Ha egy zsák tele van, elzárják azt a lyukat a zsákot leveszik és más zsákot tesznek helyébe és mindig az a gazda gondoskodik fáról és vizről, akinek a búzáját csépelik. Hétfőn egész nap búzát hordtunk a bácsiéknak, mert akkor ők csépeltek. Másnap délelőtt elmentem és megnéztem a falut. A falu szép völgyben fekszik. Körülötte vannak a szőlőhegyek és az erdők. A falunak egy utcája van. Lakói svábok. Nagyon tiszták, rendesek, dolgo-sak és vallásosak.

Délután kimentünk az erdőbe gombázni, szedtünk egy kosár gombát és meg is aszaltuk. Többet nem szedtünk, mert már reggel leszedték a cigányok. A gombaszedés nem olyan könnyű, mint gondoljuk, a sok leesett száraz levél közül nehezen lehet felismerni és megkülönböztetni. Estére kimentünk egy bors pincébe, ez a pince a leghosszabb az egész Szokondon. A pince hasonlít a bányatárna bejáratához. Elöl van a pincegádor. A pincegádorban vannak a szüretelészhez, a permétezéshez és a szőlőmiveléshez szükséges dolgok: öt hat kapa, két-három asztal, három-négy lóca és a permétező ruha. A pincegádorból még egy ajtó nyílik és itt tartják a bort. Ez a pince negyvenkét méterre van a homokba

vájva és le van téve mind a két oldalon két-két hosszú gerenda és ezen vannak a hordók.

Egy reggel a bácsi elment gabonát aratni, mi meg elmentünk a bácsi fiával az ökröket legeltetni, a cséplőgépen túl az árokban. Egy kicsit elmentünk a cséplőgéphez, addig az ökrök elmentek, mi meg utánuk szaladtunk, azután láttuk meg őket, amikor a dombtetőre értünk. A sándorfalvi keresztnél fogtuk meg. Itt volt a temető is, amely kétszer olyan nagy, mint a szokondi. Innen hazahajtottuk az ökröket és megebédeltünk. Délután még a bácsi nem jött haza az aratásból és mi betogtuk az ökröket és elmentünk szénát gyűjteni. Este fél kilenc volt, mire hazaértünk. Este esett egy kis zápor és másnap elmentem a szőlőbe kapálni. A gaz nagy volt. Egy reggel tíz óra felé megint kimentünk gombázni, szedtünk mástól kosárral, amit szintén megaszaltunk.

Vasárnap délelőtt elmentem a templomba,

ott volt az egész falu. A pap Sándorfalváról jár be misézni. Délután két órakor van a vecsernye. Vecsernye után meg minden gazda a hóna alatt egy üveggel, a kosárban enivalóval, a boros pincébe megy, akár esik, akár fúj a szél. Mi is kimentünk a pincébe, egyik pincéből a másikba mentünk be. Titi táncolt, a jegyző fia hegedült úgy, hogy féltizkor mentünk haza. Két hetet töltöttünk el nagyon kellemesen, aztán csendesen elbucszunk és hazajöttünk. Hazafelé nem Szakasznak jöttünk, hanem Oláh-Gyürüsnek. A vidék sokkal szebb volt, mint Szakasz felé, de erre nagyon rossz volt az út. Nagy szakadékok voltak. A Szatmárhegyen vártunk két és fél órát a kisonatra. Aztán felültünk és meg sem állottunk Szatmárig.

Kezét csókolja szerető unokája:

(Szatmár)

Román József.

Egy szép levél.

Sepsiszentgyörgyről egyik kedves unokámtól, Deák Tusikától oly szép levelet kaptam, hogy közölnöm kell veletek; ne csak én gyönyörködjem benne, hanem gyönyörködjétek ti is. Deák Tusika, aki ez idő szerint negyedik polgárista, a következő levelet írta nekem:

Drága jó Nagypóka!

Nem tudok eleget gyönyörködni a Cimbora szépségében, melynek nemcsak a külseje lett szebb, de a tartalma is megnövekedett. Igazán nem lehet szebb, nemesebb és tanulságosabb gyermeklapot elképzelni, mint a Cimbora s hálát adhatunk a jó Istennek, hogy nekünk ilyen jó nagypót adott. Méltán nevezte egyik unoka a Cimbora-t az erdélyi magyar gyermekek lelkitáplálékának, mert igaz. Én is úgy jártam, mint Kursinszky Márta; eleinte el sem olvastam a Tamás érdeklődik-et, de most úgy megszerettem, hogy amikor megérkezik a Cimbora, azt olva-

som el legelőszőr. Anyukának Öcsike nadselü gondolatai tetszenek legjobban. Mindig mondja, hogy mily nagyon szeretné megismerni. Én is nagyon szeretném megismerni Öcsikét és Andrist is, a »festőt«. De erre nehezen lesz alkalom, ha csak ide nem jönnek Szentgyörgyre, amit nagyon szeretnék, mert akkor legalább meglátná Öcsike a mi »hires« városunkat.

A Cimbora október 11-ki számában legjobban tetszett nekem a Klára c. elbeszélés. Igazán szép történet ez, sokat lehet belőle tanulni. Én például azt tanultam belőle, hogy magyarázat után sokszor többet lehet tanulni, mint a tankönyvekből. Továbbá azt, hogy amiért valakinek az édesanyja cseléd, nem szabad azt kicsufolni, megvetni, mert annak a gyerekek az nagyon fáj. Hisz ő nagyon szereti az édesanyját és nem esik neki jól, hogy csufolják. Azután, ha valakinek a vallása

liltja a disznóhus evést, miért okozni olyan kint, hogy szalonnát tömjenek a szájába. Ez már csak nagyon durva lélek-
lől telhetik ki.

Nagyon sokat gondolok nagyapóra. Képzeltben mindig elrepülök Kisbaconba, s ott leszálok egy szép fehérre meszelt, árnyas fákkal körülvelt ház elé. Lelki-szemeim megpihennek mindenben, ami a házhoz tartozik. Azután belépek a gyümölcsösbe. Járok-kelek, szívembe vések minden fát, bokrot és virágot. Egyszerre csak, mintha lábaim gyökeret vertek volna, megállok. A kert közepén barátságos lugas árnyékában, jóságos arcú öreg ur ül az asztal mellett. Előtte egész halmaza az írásoknak, leveleknek, könyveknek és írószereknek. Lábujjhegyen odalopózkodok melléje. Nem vesz észre. A vállán keresztül bekandikálok a levélbe, amit olvas. Az unokák leveleit olvassa. Már sokat elolvasott, azok le vannak téve az asztalra. Ott olvashatom e neveket: Windhaub Margit, Páska Judit, Eröss Alfréd... Egyszerre ismerős nevedek akad meg a szemem: Péter Margit, Kökösy Annus... Két legjobb barátnőm Mind meleg szeretettel vannak tele a levelek. Egyszerre nagyapó ajkain jóságos mosoly jelenik meg. Bepillantok a levélbe, s már az írásról megismerem. Ez az én levelem! — kiáltok fel. Nagyapó csodálkozva fordítja felém a fejét. Csak most vett észre. — Ejnye adta, rossz kislánya, szabad leselkedni? Mondja az öreg ember, jóságosan mosolyogva. — Ezer bocsánat, édes nagyapó! Mert az öreg ember az én szeretett Elek nagyapókám. Éppen kezet akartam csókolni, amikor anyuka hangja rázótt fel merengésemből: Tusika, gyere vacsorázni!

Eltűnik a kis falu, a fehérre meszelt ház, a gyümölcsös kert, nagyapó a leve-

lelkel, és ott találtam magamat a terített asztal mellett. Önkéntelenül körülnéztem, hogy ott van-e nagyapó? Nem volt ott. Az asztalnál rajtam kívül apuka, anyuka, nagymama és Piroska hugom ültek. Csodálkoztak, hogy én miért nézek úgy, mintha most ébredtem volna fel. Persze, ők nem is sejtették, hogy hol jártam én azalatt, mialatt ők vidáman beszélgettek.

Sokszor elgondolom, hogy mégis érdemes átélni egy hosszú életet, hogy aztán, amikor öregek vagyunk, boldogak legyünk. Lám, Elek nagyapó nem hiába fáradozott, öregségére sok-sok ezer szerető szív életető melege veszi körül. Meg is érdemli, hogy szeressük, hisz egész életében az erdélyi, de nemcsak az erdélyi, hanem az összes magyar gyerekek lelkének szerzett táplálékot tanulságos meséivel, mondáival és verseivel, de főképpen a Cimborával.

Az összes unokák nevében azt kívánom, hogy a jó Isten sokáig tartsa meg még nekünk nagyapót.

Kezeit csókolja:

(Sepsiszentgyörgy)

Deák Tusika.

Az egyensúly.

A kis Duci egy örizetlen pillanatban kicsi széket tolt emeleten lévő lakásunk nyitott ablaka elé és felkapaszkodott az ablak párkányára, hogy onnan lássa a mozdony füstjét, amint ő mondani szokta. Anyukám ijedten rohant az ablakhoz és mérgesen rászóit:

— Az Istenért, mit csinálsz? Hátha elveszted az egyensúlyt és kiesel az ablakon?

Ducika erre komoly arcot vág, keresni kezdi ruháján, köténye zsebében az egyensúlyát, mire mérgesen szól anyukának:

— Hogy veszthetem el, hisz nincs is a zsebemben az a, hogy is hívják csak?

(S.ékelyudvarhely)

Peltzer Márta.

Öcsike barátja.

(Levél Nagyapóhoz)

Édes nagyapókám, a nyár elején, amikor a Balaton vidéken üdültem, megismerkedtem egy pásztorfiúval. Nemcsak megismerkedtem vele, de barátságot is kötöttünk és lelkes híve lett ő is a világbékének, amelynek, amint nagyapóka is tudja, én apostola lettem s leszek, a míg élek. Az én pásztorfiú barátom igen intelligens gyermek, elég jól ír s mostanában levelezek vele. Igen, nagyapókám igen, ez nem költemény, de igaz valóság. Hiszen irok én költeményeket is, többnyire a világbékét hirdetőket s épp most jelentem meg gépirásban összes költeményeim második kötetét, melyet a világbéke javára fogok árusítani. De én most az én Ferkó barátomról akarok írni (ez a pásztorfiú neve), aki leveleiben egész őszintén feltárja nekem a multját, nem titkolva el azt sem, ha néha letért az egyenes útról. Legutóbb egy egész történetet írt le, természetesen, este, gyertyavilágnál, mert a míg hó nem borítja a mezőt, kijár a juhokkal a leelőre.

Egyszer egy napi szabadságot kapott a gazdájától, kora reggel bement a városba, ott biskát vásárolt s még délelőtt vissza is jött Szepesdre. Gondolt erre, gondolt arra, hogy most már mivel töltsse el a nap hátra levő részét. Kiment a rétre, ott levágott egy jó vastag fűzfabotot, azt szépen kifaragta, de még mindig magasan járt a nap, szerette volna, ha találkozik valamelyik pajtásával, mert így magában unta magát.

Hát, egyszerre csak megpillant egy ismerős kislányt, aki virágot szedett a réten. Nosza sietett a kislányhoz, köszönt neki: Adj Isten, Katóka. Ejnye de jó, kogy talállak. Jere játszodjunk. — Ugyan mit? kérdezte Katóka.

— Mit? Hát, hát tudod mit? En előre szaladok, te meg szaladj utánam.

— Hát, jó, kezdjed.

Nosza, megfutamodott Ferkó, utána Kató,

szaladtak mint a sebes szél, s amikor már alig lihegték, hirtelen megállt Ferkó egy gyümölcsös kert mellett, ahonnet csábitóan mosolygott ki a ropogós piros cseresznye. Nézte, nézte Ferkó a cseresznyét, aztán egyszerre csak »nadselü« gondolata támadt: se szó, se beszéd, átvetette magát a kerítésen, egy, kettő, felmászott a fára, mohón kebelezte be a cseresznyét, Katóka meg csak állt egy helyen szótlanul s amint csakhamar kitűnt, erősen megütődött a Ferkó tolvajságán. Végre torkig ette magát Ferkó leszállt a fáról s néhány szem cseresznyét hozott Katónak is s nagy hetykén bökte Katóka felé: Nesze, egyél te is!

Nem kell lopott cseresznye! utasította vissza Katóka büszkén. Érted? Nem kell! Nem is játszom veled többet, mert te tolvaj vagy. Tolvaj, tolvaj, tolvaj!

Ezzal Katóka hátat fordított neki, lakép-nél hagyta, de Ferkó kikacagta s csufondáro-

san kiabálta utána: Gyáva! Gyáva! Szégyeld magad, te gyáva!

Am amint hazafelé ment, újra meg újra fülébe csendült a »tolvaj«, s hiába lütyörészett, nem tudta kiüzni magából a becsutelenítő szót, szüntelen hallotta: tolvaj, tolvaj, tolvaj! Este, amikor vacsorázott, a tányérján ezt a szót látta: Tolvaj! Éjjel, alig aludt el, álmában fekete fellegeket látott tornyosulni az égen, s a fekete fellegek közül ez a szó villámlott ki: Tolvaj, tolvaj, tolvaj! Aztán egyszerre csak akkora cseresznye repült a szájába, mint egy süttőtök, már fulladozott is, de szerencsére felébredt. Reggel megvallotta bűnét az édes anyjának, aki megpírongatá s azt mondta neki: — jóvá kell tenned a hibádat, jössz velem ahhoz az urhoz, akitől a cseresznyét lop-tad s kifizeted az árát. A bérédből fizeted ki ám, nem az én pénzem-ből.

Erre Ferkó kivette a szénájából ami pénze volt, úgy indultak Bogyó urhoz, aki éppen feléjük tartott.

— No, szólította meg Bogyó ur a Ferkó anyját, éppen magához indultam, jó asszony, mert megtudtam, hogy a maga fia dézsmálta meg a cseresznyét.

— Ó, ó, uram, bocsásson meg a fiamnak, könyörgött az anya. Megbánta a bűnét. Elhozta a cseresznye árát is. Ihol ebben a kő-pertában.

— Nem kell nekem a pénz, jó asszony, de azt elvárom, hogy attól a kis lánytól, akit

ő kicsufolt, mert nem helyeselte a lopást, bocsánatot kér. Jerünk!

Mindjárt el is indultunk, de nem sokáig kellett menniök, arra felé tartott Katóka.

— Jer, kislányom jer, intett Bogyó úr.

Katóka odament, illedelmesen meghajtotta magát, az én Ferkó barátom pedig könyezve kért bocsánatot tőle. Nemcsak, de mindenképpen rá akarta erőszakolni Katókára a meg-takarított pénzét. Mondjam-e, édes nagyapókám, hogy Ferkó azóta a becsületesség példaképe és én büszke vagyok arra, hogy barátomnak mondhatom.

A másolat hiteléül:

Kisbaczon)

Elek nagyapó.

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Táborlüz üzen	15	leu
Radványi K.: Horog István & Co	15	
Sztrilich-Möcsy: Cserkész segítségnyújtás	10	
Butykó: Törvénytárgyarázat	15	
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	15	
Sztrilich-Möcsy: Tábori munkák	20	
Radványi K.: Napsugárleventék	15	
Kovács D.: Ballag már	15	
Scherer: Cserkészek könyve	15	

Elek nagyapó üzeni:

Tátay György, Budapest. Amint leveledből látom, nemcsak Erdélyben, de Magyarországon is sok a tanulni váló, te azonban jókedvvel tanulsz, mert a tanítód is, meg a főszeleles ur is jó ember. Hát csak tanulj szorgalmasan és írdál sűrűn nagyapónak, mégpedig gondosan, hogy javuljon az írásod. — Asztalos Lillike, Nagysomkut. Ha már egyszer megnyerted a Senki Tamás történetét, küldd vissza az egyik példányt a kiadóhivatalnak Szatmárra, ott kicserélik más könyvvel. — Tatár József, Szatmár. Örvendek, hogy nemcsak pontosan kapod az újságot, de örömmel is olvasod, mert igen megszeretted. Szeretnél nagyapóval megismerkedni közelebből is. Ez a kívánságod könnyen teljesülhet, míhelyt ismét Szatmárra megyek. Várom további leveleidet. — Némegy Loncika, Lippa. Kissé furán írod a neve et s könnyen megtörténelik, hogy nem mindenki tudja kiolvasni. Tanácsolom, hogy egyszerűen írd te a nevedet: ez a legszebb névalírás. És te könnyen is megtéheted ezt, mert egyébként az egész leved igen szépen van megírva s amiért különösen megdicsérlek, helyesírás tekintetében is kifogástalan. — Peltzer Márta, Székelyudvarhely. Az adoma sorra kerül, az augusztus 9. és 16. számokat pótolja a kiadóba. — Markovits Ernő, Szatmár. Eddig megfektetted a rejtvényeket, csak nem küldted be. Látod, látod, ha mindig beküldted volna, eddig minden valószínűség szerint rád mosolygott volna a szerencse. — Páska Judit, Hidalmás. Sok jó könyvet olvaslál má, amint a leveledben megnevezett könyvekből látom. Hát csak olvasd a jó könyveket, mert nem ismétellehem elég sokszor, hogy a jó könyv a legjobb barát. Arra a kérdésre, hogy milyen magasra tud felszállni egy repülőgép, bizony, nem tudok válaszolni. Ha azonban azt kérdenéd, hogy ősszel virágozt-e nálunk az orgona, mint nálatok, erre már tudnék válaszolni, mert nálunk is virágozott. Ám azért sajnálom, hogy nem tudad leszokítani a li orgonavirágokat, mert igen magasan volt, pedig szeretted volna elküldeni nekem. Elég a jó szándék, én azzal is meg vagyok elégedve. Amint láthatod a nyári beszámoló közlését megkezdtem. Írod, hogy a szegény munkás emberek még a nagy hidegben is szedték a kukoricát s még kiűn is aludtak. Sokszor elgondoltad, hogy mi lenne az urakkal, ha a nép nem volna. Egyszerűen nem volnának urak, ha a nép nem volna, ez az én feleletem, mert minden urnak az őse valamikor a nép közül emelkedett ki. Egyébként, ha olyan urakra gondolsz, akik egyáltalán nem dolgoznak, hát azok bizony vagy éhen halnának a nép munkája nélkül, vagy ha nem akarnának éhen halni, szépen megfognák ők is a kasza meg a kapa nyelét. — Veiszkopf Lajos, Nagykároly. Válaszoltam

az eddigi leveleidre s azt hiszem, olvastad is már a válaszokat. Rejtvényeidből válogatok. — Halász Lenke és Bimuka, Székelyhid. Október 8-án kell leveletek 16-án érkezett ide és így saját hibákon kívül lekésfetek az októbertégi sorsolásról. Kárpótlásul nevetek benne lesz nagyapó kalápjában a novemberi sorsoláskor. A Cimbora küldésére és a számrejtvények hibátlanságára vonatkozóan írtam a k'adó és a szedőbácsinak. Jó kívánságokat mélyen meghatott. Hosszu élelet kívántok nekem, hogy még sokáig mesélhessek szegény magyar gyermek-társaitoknak. Bizony, mondha'om, magam is főként csak az erdélyi magyar gyermekekért kívánom magamnak a hosszú élelet. — Kohn Zsuzska, Nagyvárád. Irok én neked, Zsuzska, mindig, valahányszor te írsz nekem. Mostani leveledet meg is dicsérem, nemcsak azért, mert már lintával írsz, de gondos és értelmes is az írásod. Remél m, hogy a Csudalámpa című mesekönyvben, amelyet anyukád vett ajándékba, örömet találsz, mert ebben a könyvben a világ legszebb meséit igyekeztem összegyűjteni és tovább mesélni a magyar gyermekeknek. — Deák Tusika, Sepsiszentgyörgy. A te igazán szép leveledre ezen a helyen nem válaszolhatok érdeme szerint, mert akkor nem jutna hely a többi üzenetre. Ehelyett azt teszem, hogy leveledet más helyen ebben a számban leközölöm külön, mint igazi példáját a szívből jövő s szépen, okosan s kifogástalanul helyesen megírt levélnek. Itt csak jelzem, hogy szeretnél levelezni Páska Judittal a évégből ideirrom címedet: Str. Regina Mária 22. — Páska Judit, Hidalmás. A jó adoma olyan, mint a töltőt-káposzta: mennél többször melegítik fel, annál jobban ízlik. Azok az adomák, amelyekről te azt írod, hogy másolatai régen megjelent adomáknak, nem nevezhetők másolatoknak, egyszerűen ugyanazok az adomák más formában és más beállításban vannak elmondva. Egyébként igazán jó adomát szívesen leközölök akkor is, ha tudom, hogy szószerint van lemásolva. Részint azért, mert a jó mindig jó, részint meg azért, mert ezzel is gyakorolják unokáim magukat a helyesírásban. — Paál József és Elek, Székelykeresztur. Azért ugyan nem haragszom, hogy levelezősupra írtok, sőt ellenkezőleg, megdicsérlek érte, mert igazán fölösleges költség egy szám rejtvényeinek a megfektését levélben küldeni. — Bocsány Margit, Nagyszeben. Hebár még nem járt egyenesen Nagyszebenbe az újságod, a rejtvények megfektetésével nem késztél el. — Gyárfás Magdus. Egy üveg kölnivíz nyertél a sorsolásban, de még nem kapad meg. Írdál ezért egyenesen a kiadóhivatalnak Szatmárra s ne feledd közölni a kiadóhivattal pontos címedet, mert a kiadóhivatal könyvébe helység szerint csoportosítva vannak bevezetve az előfizetők. — Pilez Piroska, Mád-falva, Csikmegye. Dicséretet érdemelsz az írásodért s

még nagyobb dicsőretek érdemelnél, ha a megfejtsé mellett levelet is írnál. — **Jakó Zsigmond, Ágostmájer, Bihar megye.** Neked is jár a Cimbora s igen szereted olvasni, különösen Öcsike leveleit. Csak az a kár, — írod — hogy a 28. számtól kezdődően jár. Magam is azt hiszem, hogy kár azokért a számokért, mert azokban is sok szép és tanulságos olvassmány volt. Szeretettel állak unokáim seregében s várom további leveleid-t. — **Pietsch Kálmán, Púj, Hunyad megye.** Mélyen meghatótt kis versed, melyben Béla öcsédet siratod el. Különösen meghatót versednek az a része, amelyben azt írod: „bár halan járszadozunk együtt, hogy a hetedik elment, az fáj nekünk”. Eszembe juttatja a versed egy nagy angol költő versét, amelynek a címe: *Heten vagyunk, Uram, heten.*

Egy kislánytól kérdezik: hogy hányan vannak testvéreid s ő azt válaszolja: heten vagyunk, uram, heten, holott a hét közül egy a temetőben alszik. Én magam is, ha kérdezik, hány gyermekem van, mindig azt felelem: hat, jól lehet egy a hat közül a temetőben alszik. Ennyit a te versedről s a te verseddal kapcsolatban, s hogy még nem vagy egészen járatos a verselésben, ez igazán természetes, hiszen még csak második gimnazista vagy, de a versedben rejlő gondolat és melegség valóban szép reményekre jogosít. — **Berger Klárka, Nagyvárad** Nagy sajnálattal olvasom édesanyád leveléből, hogy beteg vagy, s nincs türelmed várni arra, amíg magad írhatsz. Viszont nagy örömmel látom édesanyád leveléből, hogy első tanuló vagy az iskolában s te vagy a tanítónéninek legkedvesebb tanítványa. Szívemből kívánom, hogy mielőbb helyreálljon az egészséged s te magad írhasdál nagyapónak, aki szeretettel várja leveleidet. Azt hiszem, az csak tévedés, hogy október 11-én szeptember 11-ki újságot kaptál, de én mindenesetre figyelmeztetem a kiadóhivatall, hogy gondja legyen a te újságodra is, hogy idejében kapd meg s idejében küldhesd el hozzám a rejtvénymegfejtéseket. Édesanyádnak tolmácsold viszont üdvözlőmet s egyben köszönetemet a Cimbóráról írt elismerő soraiért. — **Goldberger Mária, Máramaros-sziget.** Éppenséggel nem haragszom amiatt, hogy első alkalommal csak level zölonon írtál, mert ígéréd, hogy szorgalmasan fogsz írni nagyapónak. Egyébként már ezen a levelezőlapon is egy egész sereg rejtvényt küldtél, van miből válogatnom. — **Érsek Kató, Zilah.** Asztalon könyökölve eszedbe jut nagyapó s elővetted a fiátát és a lollat, hogy írjal egy rövid kis levelet. Nagyon szeretnéd, ha minden számban írnek neked. Igazán tőled függ, hogy ez a kívánságod teljesüljön, csak írjal szorgalmasan, még akkor is, ha a te iskoládba nem engedik be a Cimbora, aminek az okát igazán nem tudom elképzelni, mert nem lételezhet fel a szülőkről, hogy olyan újságot járassanak gyermeküknek, amely a gyermeki léleknek ár-

almas lehet. S úgy gondolom, rólam se lehet feltételezni, aki már szinte száz könyvet írtam a gyermekeknek, hogy olyan újságot szerkesztenék, mely a gyermekek lelkét megronlta. Azt írod, ha a jó Isten segít, még szerzel két előfizetőt. Te igazán dicsőretek érdemelsz a buzgólkodásért, mert még akkor is előfizetőt szerzel, amikor te magad csak a szünidőben olvashatod a Cimbora-t. — **Király Lilly és Éva, Kolozsvár.** Szégyenltek, hogy oly régen járatjátok a Cimbora-t s mindedig csak a rejtvénymegfejtést küldöttétek be, levelet nem írtatok nagyapónak. Ígértek azonban, hogy ezután gyakrabban fogtok írni s ha beváltjátok az ígéretek, amiben nem kételekem, nem lesz okotok a szégyenkezésre. Írjátok, hogy mind a ketten a második polgáriba jártok s azt kérdelek: Ugy-e, nagy lányok vagytok már? Hiszen, nagyok vagytok, nagyok, de nem olyan tulságosan nagyok, hogy még nagyobbak ne lehessetek s kívánom is szívből, hogy egészséges, szép, okos és jó nagy leányokká serdüljétek. Azt látom, hogy a lelkeitek egészséges, mert a Cimbora „valóban igazi cimborátok” és nagyon „sok kedves perccel szerez” nektek, az írásotok pedig minden tekintetben kifogástalan. Szeretettel várom további leveleiteket. — **Leitner Veronka, Déva.** Megkaptam a nyári beszámolót is, meg a Jókai-ünnepélyről felvett fényképet is, melyet kedves emléktárgyaim közt helyeztem el. A pályázatra beküldött rajzokból azokat, amelyek nemcsak jók, de sokszorosításra is alkalmasak, közölni fogom a Cimbora-ban. Annak igen örvendek, hogy a Cimbora külsejét igen szépnek találod s szerinted a tartalom is szebb, mint volt. Hiszen éppen arra törekszem, hogy lehetőleg hétről-hétre tartalmasabb és szebb legyen az újság. — **Gyárfás László, Kolozsvár.** Ha még eddig nem kaptad volna meg a nyert könyvet, a kiadóhácsi mindenesetre meg fogja küldeni, illetőleg pótolni. — **Váró Éva, Székelyudvarhely.** Megkaptam a két kis rajzot. Még idejében érkeztek, nem késtél le a pályázatról. — **Szentpétery testvérek, Szilágysomlyó.** „Már megint írtunk Elek nagyapónak”: ezzel kezdődik a levelezőlapotok. Hát csak írjatok, újra meg újra, mert én minden leveleket örömmel olvasom. — **Rábetz Adolf, Kolozsvár.** Nagyon el vagy foglalva az iskolai és a hegedű tanulással, de most van egy kis idő, s ezt „nagyapónak szenteled”. És mostantól kezdve többet fogsz írni, hogy gyakoroldjad magadat a magyar helyesírásban, mert habár lengyel születésű vagy, nagyon kedveled a magyar nyelvet, minthogy itt nőttél fel, a magyar és lengyel mindég jó barát volt. Hát csak írjal mennél gyakrabban, hogy a magyar írásod kifogástalan maradjon, mert örömmel állapítom meg, hogy az írásod ezidőszerint minden tekintetben kifogástalan. — **Klinger Ilona, Nagyszeben.** Öcsinek és Andrisnak szóló leveledet továbbítottam nekik Budapestre, ők válaszolnak.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők ányertessék névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Póllórejtvény.

Beküldte: GERGÉNYI F. RENC.

- inés
- les
- acska
- vi
- ül
- eprű
- per
- óh
- ovar
- z
- ácsi
- lom
- iga
- iga
- inas.

Kockarejtvény.

Beküldte: VARGA ÉVI ÉS ANIKÓ.

A	A	A	A
A	A	B	B
B	I	I	L
L	L	P	T

Ezeket a betűket úgy helyezd el, hogy balról jobbra és felülről lefelé olvasva ugyanazon szavak kerekedjenek ki.

Pontrejtvény.

Beküldte: KOVÁCS KÁROLY.

- Kalapácsal ütik a fejét.
- A lovakat hajtják vele.
- Kicsi ellentété.
- Verik.
- Ige.
- Férlinév.
- Szomorúság ellentété.
- Kapukon szokott lenni.
- A gyújtó másik neve.

A kezdőbetűk egy magyar hős és egy jeles író nevét adják.

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bafanii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bafanii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszékmegye). E címre küldendők a Cimborarészőre szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szatmár) Str. Cuza Voda 4. A kiadóhivatalhoz küldendők a Cimboraelőfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400, negyedévenként 100 L. Csehszlovákiában évi 80 csehszlovák korona, negyedévenként 20 csehszlovák korona.

Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.

Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.

Jugoszláviában évi 200 dinár, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó r.-t.

Felölős szerkesztő: Dénes Sándor.

Köhögésnél,
hurutnál csak a

SIROMALT

használ!

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható.